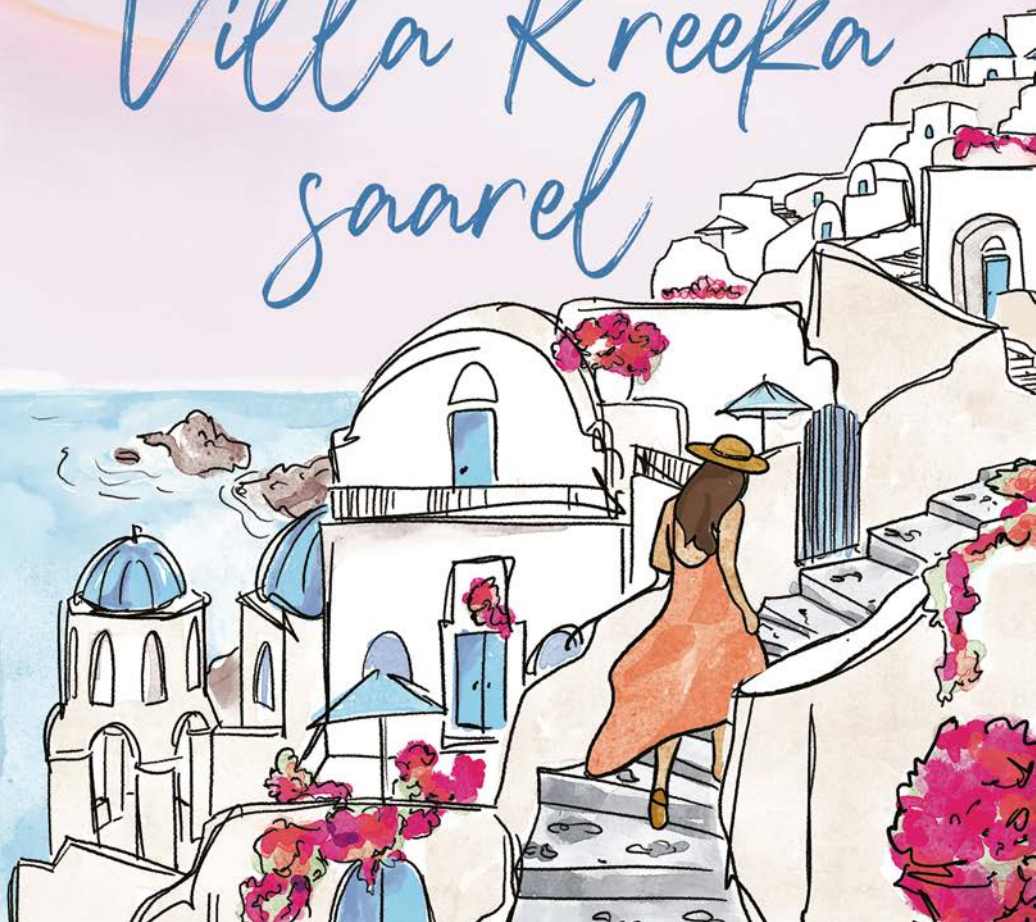

SARAH MORGAN

Villa Kreeka saarel

Originaali tiitel:
Sarah Morgan
The Island Villa
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või neid on kasutatud kirjanduslikult. Iga sarnasus tegelike elus või surnud inimeste, paikade, äride, ettevõtete või sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Sarah Morgan
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10433423
ISBN 978-9949-87-148-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mu perekonnale kõigi õnnelike mälestuste eest Korfu saarel veedetud ajast ja kohalikele, kes meid nii hästi vastu võtsid.

Proloog

ESIMEST korda elus kavatses ta kellegi tappa.

Ta ei oleks kunagi arvanud, et on selleks suuteline – tema kirjutas armastusromaane! Need kirjanikud ei tapa inimesi, kuid tema pidi nüüd vaagima ärevusse ajavat võimalust, et ta ei tunnegi end äkki nii hästi, kui arvas. Võib-olla ei olegi ta lõppude lõpuks sõbralik ja leebe inimene. Ta oli end alati niisuguseks pidanud, aga praegu kirjutas ta oma brauserisse mitmesuguseid pahatahtlikke küsimusi ja tajus sellest põnevust. Ta sõrmed värisesid klahvidel.

Kuidas tappa kedagi, nii et jälgi ei jää.

Parim viis kellegi tapmiseks.

Mõroad, mis jäävad lahendamata.

See pidi välja nägema nagu õnnetusjuhtum, otsustas ta. Inimesed kurvastavad ja on võib-olla vapustatud, sest surm on alati vapustav, isegi kui seda oli ette oodata. Mida kindlasti ei ole, on kahtlustused, sest ta tegutseb nutikalt. Seda nimetatakse juhuslikuks hukkamiseks. Keegi ei saa tõde teada.

Aga kas tõde olekski tegelikult nii halb? Kas on tõesti halb, kui ta laseb õiglusel võimule pääseda?

Mees on selle lõppude lõpuks ära teeninud.

Tegelikult, kui ta tahaks lasta mehele osaks saada seda, mida ta väärrib, tuleks praegust otsingut nimetada *kuidas tappa kedagi nii piinavalt kui võimalik*.

Ta vaatas aknast rahulikku ja siledat Vahemere veepinda, kus oli nii palju sinise varjundeid ja mis silledas päikesepaistel. Ta oli juba ammu otsustanud, et tema paradiis on Korfu saar. Palavas päikesepaistes kasvavad oliivisalud, pehme liiv, merelained, kiirustamata

kulgevad päevad, aeglased õndsad unelused – need kuulusid kindlasti ideaalse elu juurde. See oli koht, kus muredega tegelemine lükati edasi; koht, kus olla õnnelik, lõõgastuda, nautida ainult häid asju. Aga oodata ainult head oli fantaasia. Ta teadis seda praegu, nagu ka seda, et hele ja tume saavad eksisteerida koos. Tume oli sageli peitunud, küdes märkamatult pinna all, valmis lööma hambad pahaaimamatusse, usaldavasse inimesse, nendesse, kes usuvad õnnelikkusse lõppu. Tema oli olnud niisugune inimene. Ta oli teinud nii palju vigu.

Olles vajunud merevaatesse ja oma mõtetesse, ei kuulnud ta mehe sisenemist. Ta ei teadnud, et mees on seal, kuni tajus tema kätt õlal ja kuulis tema häält.

„Catherine?“

Naine nõksatas ja lõi sülearvuti kinni. Tema süda vemmeldas nagu rusikas vastu poksikotti.

Kui palju oli mees näinud? Naine pahandas endaga, et ta polnud ettenägelikult ust lukustanud. Ta oli oma mõttest nii hõivatud, et ei kuulnud meest tuppa astumas.

Hooletus.

Ta peab oma mänguuskust parandama, kui kavatseb seda tõesti ette võtta. Ta peab mõtlema nagu mõrvar. Ta peab olema läbinähtamatu ega tohi midagi paljastada.

Ta pöördus naeratades. (Kas mõrvarid naeratavad kunagi? Tal ei olnud aimu.) „Ma ei teadnud, et oled juba ärkvel. Kellaeg on varajane.“

„Ma ei kavatsenud sind üllatada. Ma teadsin, et sa ei salli, kui sind töö ajal segatakse, aga ma ärkasin ja igatsesin sinu järele. Tulin sulle kanget kohvi pakkuma.“ Mees silitas sõrmedega tema lõuga. „Sa näed välja, nagu oleksid pinges. Kas midagi on halvasti?“

Nii paljude läbinähtamusest.

Tema ei ole loodud kurjategija elu jaoks, aga õnneks ei kavatsenud ta olla kurjategija terve eluaeg, ainult sooritada selle ühe pisitillukese mõrva. See oli kõik. Ta ei oodanud, et naudib seda või et see muutub harjumuseks.

„Midagi ei ole halvasti.“ Ta ei suutnud isegi valetada, tundmata end süüdlasena, mis ei istunud talle.

Nad jagasid kõike – peaaegu kõike –, aga seda ta ei saa jagada. Veel mitte. Võib-olla ühel päeval edaspidi, kui ta selle tõesti korda

saadab. Kui kõik läheb kavakohaselt, siis muidugi saab mees teada, kuid seni peab ta vaikima. See oli midagi niisugust, mida ta peab tegema üksinda.

Mida mees ütleks, kui teaks, mis naise peas toimub?

Kas ta püüaks teda ümber veenda? Öelda, et tema plaan on pöörane ja ohtlik? Või manitseks teda leplikkusele ja ütleks, et ta peab sellest loobuma? Et see ei ole lahendus. Arvatavasti käsiks ta eluga edasi minna.

Ja seda naine muidugi teebki.

See oli tema viis, kuidas eluga edasi minna. Ning ta ei teinud seda liiga vara.

Mees kummardus teda suudlema. „Ma armastan sind, Catherine Swift.“

Naine tundis tema huulte puudutust ja soojalainet, millega tema keha sellele vastas.

Tundus vastuoluline minna surmast armastuse juurde, ent niisugune on elu, eks? Brutaalsete äärmustega. Ja ka mõrtsukad on inimesed. Neile on armuelu lubatud.

Esimest korda pärast paljusid nädalaid tundis ta end optimistliku ja lootusrikkana. Ta oli olnud mässitud sünguse tumedasse pilvesse. Teda küttis üles mõru nõrdimus. Talle tundus nurjumisena jätta kõik niisugusesse punkti. Ta ei suutnud näha teed, mis viiks siit edasi, kuid nüüd ta suudab.

Tulevik oli talle selge. Nüüd vajas ta veel vaid vaprust.

Oli aeg teha elus uus algus. Aeg jätta minevik seljataha ja luua end uuesti.

Lihtsalt kahju, et keegi pidi surema.

ESIMENE OSA

1

Adeline

ADELINE Swift rääkis telefonis ajakirja *Woman Now* olemuslugude toimetajaga, kui kiri lükati tema korteri ukse alt sisse.

„Asi on selles,“ seletas Erin, „et teie nõuandeveerg on ajakirja rubriikidest kõige loetavam. Inimesed tunduvad tõesti sellega seostuvat. *Teiega*. Hiljutine turu-uuring näitas, et seitsekümmend protsenti inimesi küsib nõu pigem teilt kui oma parimalt sõbralt. Kas suudate seda uskuda?“

Jah, ta suutis. Vähesed jõuavad täiskasvanuikka, ilma et kannataksid mingil määral emotsionaalset pohmelust mineviku pärast. Haavumist. Nördimust. Häbi. Pettumust. Kurbust. Kahetsust. Elu jättis arme ja inimene pidi leidma viisi, kuidas nende armidega elada. Osa valis eitamisstrateegia. *Eira seda. Jäta minevikku. Liigu edasi*. Teised astusid nende emotsioonidega vastasseisu ja veetsid tunde psühhoteraapias, püüdes mõista, kuidas minevik mõjutab olevikku, lootuses jõuda selle aktsepteerimiseni.

Enamik võitles edasi üksi, raskusi energiliselt ületades, vahel ka komistades, tulles elu tõusude ja langustega toime nii hästi, kui suutsid. Veidi liiga palju joonud, võisid nad pihtida sõbrale, kuid enamasti vaikisid, sest nende sügavate saladuste ja hirmude, enda kõige isiklikumate soppide paljastamine oli risk. See ütles: *niisugune olen ma tegelikult*, mitte: *niisugune väidan ma end olevat*.

Need inimesed, sageli üksi oma hirmudega, kirjutasidki Adeline'ile.
Kallis doktor Swift...

Nad valasid kirjades välja oma probleeme lootusega, et ta aitab neil mõne hästi leitud sõna abil lahendada kriisi või vähemalt tunda end selles olukorras paremini.

Adeline pakkus rahulikku analüüsi, sümpaatiat ja vahetevahel ka soovitusi. Ta kasutas vastuste koostamisel empaatia, kogemuse ja lihtsa vestluse segu. See kombinatsioon mõjus inimestele. Ta täitis kaastundliku võõra rolli, niisuguse inimese, kes kuulab hukka mõistmata ja respektierib anonüümust. Aga see roll tähendas, et ta elas probleemide maailmas. Tööpäeva kestel sai ta pidevalt hoope elu proovikividega, kastus teiste inimeste kannatusse, pidi sügavalt järele mõtlema kõikvõimalike murede üle alates truudusetusest kuni töökoha kaotamiseni. Kui temalt küsiti, kuidas ta sellega toime tuleb, vastas ta, et kergem on taluda neid draamasid, mis ei puuduta su enda elu.

Ent kui puudutas? See oli midagi muud.

Ta silmitses ümbrikut.

See lebas ilmsüütult põrandal, lumivalge laiade tammelaudade taustal. Juba enne selle üles tõstmist nägi ta, et paber on kvaliteetne ja vesimärkidega. Tema nimi ja aadress olid sellele kirjutatud jõulise käekirjaga, mille ta silmapilk ära tundis.

Ta süda hakkas veidi kiiremini lööma. Emotsioonid tulvasid temast läbi, rabades teda nagu tugev tuuleil. Ta asetas käe diafragmale ja sundis end aeglaselt hingama. Ta on täiskasvanu, kellel on oma elu, hea elu, ometi põrmustas see väike elutu ese tema päeva rahulikkuse.

Ja ta polnud ümbrikut veel avanudki.

Adeline'i esimene impulss oli see avamata puruks rebida. Aga see oleks ebaküps tegu ja ta püüdis väga mitte olla ebaküps ning end alati valitseda.

Ta püüdis olla niisugune inimene, keda ta teeskles oma nõuandevõrgudel.

„Adeline?“ Erini hääl jõudis tema teadvusse. „Kas sa oled veel kuuldel?“

„Jah. Ma olen siin. Ma kuulan.“ Kuid ta polnud keskendunud Erinile.